

Warszawa, 30 listopada 2017 r.

PIU 1406/2017

**Szanowny Pan
Robert Mamątow
Przewodniczący
Komisji Prawa Człowieka, Praworządności i
Petycji
Senat Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Przewodniczy,

w odpowiedzi na Państwa pismo nr BPS/KPCPP-0330-179/17 z dnia 19 października 2017 r. odnoszące się do skierowanej do Komisji petycji nr P9-26/17 w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, w celu doprecyzowania możliwości rezygnacji z tzw. „polisolokat”, Polska Izba Ubezpieczeń pragnie przedstawić następujące stanowisko w sprawie kwestii podniesionych we wskazanej petycji.

1. Konstrukcja i charakter umowy ubezpieczenia na życie z UFK

Polska Izba Ubezpieczeń pragnie podkreślić, że umowa ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym uregulowana jest w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1170, 1089, 1926, 2102). Umowa ubezpieczenia z funduszem kapitałowym funkcjonuje w polskim prawie ubezpieczeniowym od początku lat 90-ych. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej z dnia 28 lipca 1990 r. (t.j. Dz.U. z 1996 r., nr 11, poz. 62) posługiwała się w odniesieniu do tej umowy terminem ubezpieczenia na życie związanej z ubezpieczeniowym funduszem inwestycyjnym. Z kolei ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 1206) dokonała zmiany nazwy na umowę ubezpieczenia na życie z funduszem kapitałowym oraz uregulowała treść tej umowy.

W prawie unijnym regulacje dotyczącej umowy ubezpieczenia z UFK zawiera dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz. Urz. EU L 335 z 17 grudnia 2009 r., s. 1 z późn. zm.). Przed 1 stycznia 2016 r. ten rodzaj umowy ubezpieczenia regulowała dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz. Urz. UE L 345 z 19 grudnia 2002 r., s. 1 z późn. zm.). Przepisy powyższych dyrektyw jednoznacznie wskazują, że jedną z grup ubezpieczeń, na które udzielane jest zezwolenie na prowadzenie przez zakłady ubezpieczeń działalności ubezpieczeniowej, są ubezpieczenia na życie powiązane z funduszem inwestycyjnym. Izba pragnie przy tym wskazać, że umowy ubezpieczenia na życie

o charakterze inwestycyjnym oparte o fundusze (unit-linked) oferowane są w większości krajów europejskich, w tym w Wielkiej Brytanii, Niemczech, jak również w innych krajach Europy Środkowo-Wschodniej.

Umowa ubezpieczenia na życie z UFK ma przede wszystkim charakter długoterminowy, natomiast konstrukcja produktu motywuje do długoterminowych oszczędności. Produkt ten służyć ma przede wszystkim gromadzeniu oszczędności i dokonywaniu inwestycji, przy jednoczesnym zapewnieniu funkcji ochronnych. Długoterminowy charakter tych umów potwierdza m.in. art. 22 ust. 2 pkt 5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, który w interesie klienta wymaga, aby przed zawarciem umowy zakład ubezpieczeń wskazał rekomendowany minimalny okres trwania umowy wraz z uzasadnieniem takiej rekomendacji uwzględniającym horyzont inwestycyjny ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

Zakłady ubezpieczeń oferują umowy ubezpieczenia z UFK zarówno w wersji ze składką jednorazową, jak i regularną, których intencją jest regularne oszczędzanie i inwestowanie środków w dłuższym horyzoncie czasowym. Proporcje pomiędzy sposobem realizacji wskazanych powyżej celów, są określone indywidualnie przez strony każdej umowy. Z tego względu ubezpieczenie z UFK nie jest produktem jednorodnym. Istnieją produkty, których celem zasadniczym jest inwestycja, a małe znaczenie ma klasyczna ochrona ubezpieczeniowa. W przypadku takich produktów można wprost mówić o zyskach lub stratach z inwestycji. Istnieją też umowy, w których cel ochronny jest nadrzędny, a kwota przeznaczana na inwestycje jest niewielka. Celem takiego produktu jest zwiększanie realnej sumy ubezpieczenia wraz z czasem trwania umowy i zagwarantowanie godziwej wartości wykupu po jej zakończeniu.

Podkreślić przy tym należy, że dziś środki zgromadzone w ubezpieczeniowych funduszach kapitałowych stanowią jeden z najistotniejszych składników długoterminowych dobrowolnych oszczędności w Polsce. Podkreślenia wymaga przy tym, że ze względu na długoterminowy charakter umów oraz wartość zgromadzonych aktywów, zakłady ubezpieczeń prowadzące ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe, są obok funduszy emerytalnych, funduszy inwestycyjnych i banków, jednym z głównych dostarczczyeli kapitału dla polskiej giełdy.

Polska Izba Ubezpieczeń pragnie przy tym zaznaczyć, że jedną z cech umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym jest występowanie ryzyka inwestycyjnego. Przepisy prawa jednoznacznie wskazują, że jest to umowa na ryzyko i rachunek ubezpieczającego¹. Ubezpieczyciel nie gwarantuje wysokości tych świadczeń a ubezpieczający musi się liczyć z możliwością nieuzyskania założonego zysku, a nawet ze stratą zainwestowanych środków, podobnie jak w przypadku funduszy inwestycyjnych.

Umowy ubezpieczenia na życie wiążą się z wysokimi kosztami początkowymi ponoszonymi przez ubezpieczyciela w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia w okresie poprzedzającym umowę oraz w trakcie jej zawierania. Głównym składnikiem tych kosztów są koszty akwizycji – prowizje płacone pośrednikom. W przypadku długoterminowych umów ze składką regularną koszty te mogą być nawet równe całej składce należnej od klienta w pierwszym roku trwania umowy. W związku z tym zakłady ubezpieczeń pobierają odpowiednie opłaty, których celem jest pokrycie tych kosztów, w szczególności w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy – opłaty likwidacyjne. Opłaty te obniżają wartość wykupu

¹ m.in. § 43 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji (Dz. U. z 2016 r., poz. 562), jak również art. 277 ust. 3 pkt. 6 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

w przypadku rozwiązania umowy przed określonym terminem (zależnym od konstrukcji danego produktu). Co do zasady opłaty likwidacyjne są najwyższe w pierwszych latach trwania polisy i maleją w kolejnych latach trwania umowy. Należy podkreślić, że obecnie w większości produktów z UFK brak jest opłat likwidacyjnych w przypadku rezygnacji po kilku latach trwania umowy. Izba pragnie również zaznaczyć, że opłaty likwidacyjne w umowach z UFK nie są specyfiką polskiego rynku, ale są stosowane w podobnych umowach oferowanych m.in. w innych państwach europejskich.

Cechą charakterystyczną opłaty likwidacyjnej jest to, że nie jest uwzględniana w bieżącej wartości rachunku w czasie trwania umowy, przez co nie jest widoczna dla klienta do momentu rozwiązania umowy przed określonym terminem. Stąd zasadniczo nieprawidłowości zgłaszane przez klientów umów ubezpieczenia na życie z UFK nie odnosiły się do samej konstrukcji opłaty likwidacyjnej, ale opierały się na braku wiedzy klienta o wysokości takiej opłaty w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy ubezpieczenia.

2. Zidentyfikowane nieprawidłowości

W ostatnich latach pojawiły się sygnały świadczące o nieprawidłowościach związanych z umowami z UFK, które zostały wskazane m.in. w raportach Rzecznika Ubezpieczonych z 2012 r. i Rzecznika Finansowego z 2016 r. oraz decyzjach UOKiK. Rzecznik i UOKiK wskazywali przede wszystkim na problem zbyt wysokich opłat likwidacyjnych, jak również przypadki niezrozumienia przez klienta cech i specyfiki umów ubezpieczenia na życie z UFK w trakcie dystrybucji tych produktów przez banki, doradców oraz zakłady ubezpieczeń. W konsekwencji, w wyniku postępowań UOKiK i SOKiK część klauzul zawartych w umowach z UFK, dotyczących opłat likwidacyjnych faktycznie uznanych zostało za niedozwolone. – m.in. przewidujące opłatę likwidacyjną w wysokości 100% wpłaconych składek. Izba pragnie jednak zwrócić uwagę, że sądy nie kwestionują dopuszczalności określania skutków ekonomicznych rozwiązania umowy długoterminowej ubezpieczenia na życie z UFK w pierwszych latach jej obowiązywania (w postaci opłaty likwidacyjnej), ale odnoszą się do jej wysokości w konkretnych przypadkach. W związku z tym nie każde postanowienie dotyczące opłaty likwidacyjnej może być uznane za odnoszące się generalnie do umów ubezpieczenia z UFK. W szczególności powołany w petycji wyrok Sądu Okręgowy w Warszawie (sygn. akt III C 1453/13), w którym sąd uznał umowę ubezpieczenia z UFK za nieważną odnosił się do konkretnej umowy i nie może przesądzać o charakterze prawnym umowy ubezpieczenia z UFK.. Ponadto pogląd prezentowany w tym wyroku nie jest powszechny. Należy przy tym wyraźnie podkreślić, jak już zostało wskazane na wstępie, że umowa ubezpieczenia na życie z UFK została ustawowo regulowana, w związku z tym nie można uznać, że umowa ta co do zasady jest nieważna.

Rzecznik, jak również UOKiK, zwracali również uwagę na znaczną liczbę skarg dotyczącą umów ubezpieczenia na życie z UFK. Niemniej, zgodnie ze sprawozdaniem Rzecznika Finansowego za 2016 r., liczba skarg na produkty z UFK, które wpłynęły do Rzecznika w 2016 r. wyniosła 1053 i stanowiła 8,1% skarg dotyczących ubezpieczeń w ogóle. W odniesieniu do liczby osób ubezpieczonych w umowach z UFK, których liczba wynosi ok. 4 mln, przedstawiona powyżej liczba skarg na te produkty jest nieznaczna. Izba pragnie przy tym zaznaczyć, że wskazane statystyki nie uwzględniają efektów porozumień zawartych przez zakłady ubezpieczeń i PIU z UOKiK w grudniu 2016 r., których ocena, m.in. w odniesieniu do skarg możliwa będzie dopiero w oparciu o dane za 2017 r.

3. Dotychczas wprowadzone zmiany legislacyjne

Ustawodawca wprowadził w latach 2015-2016 szereg zmian legislacyjnych, dotyczących umów ubezpieczenia na życie o charakterze inwestycyjnym, zawierających korzystne rozwiązania dla klientów. Nowa ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz rekomendacje KNF zwiększyły obowiązki informacyjne ubezpieczycieli i wydłużyły okres, w którym klienci mogą wycofać się z zawartej umowy. W szczególności należy zwrócić uwagę na art. 21 ustawy wprowadzający obowiązek przeprowadzenia przez zakład ubezpieczeń, przed zawarciem umowy ubezpieczenia o charakterze inwestycyjnym, analizy potrzeb ubezpieczającego lub ubezpieczonego w celu dokonania oceny czy umowa jest odpowiednia dla danego klienta. Przepis art. 22 ustawy wprowadza natomiast obowiązek przekazania klientowi, przed zawarciem umowy ubezpieczenia na życie z UFK, dodatkowych informacji dotyczących tej umowy – m.in. w zakresie celu i charakteru umowy, tytułu i wysokości opłat pobieranych przez zakład ubezpieczeń, rekomendowanego minimalnego okresu trwania umowy oraz ryzyka inwestycyjnego. Z kolei art. 23 ustawy określa szczegółowo informacje, które muszą być zawarte w umowie ubezpieczenia na życie z UFK. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w art. 26 przewiduje ponadto możliwość odstąpienia od umowy ubezpieczenia na życie z elementem inwestycyjnym oraz umowy ubezpieczenia na życie i dożycie, w której świadczenie zakładu ubezpieczeń z tytułu dożycia jest równe składce powiększonej o określony w umowie wskaźnik, w terminie 60 dni od dnia otrzymania informacji rocznej o umowie.

Izba pragnie również zaznaczyć, że w konsekwencji nowelizacji ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2015 r.,² UOKiK zyskał dodatkowe uprawnienia umożliwiające ochronę interesów konsumentów. Ponadto w 2016 r. Komisja Nadzoru Finansowego przyjęła także rekomendacje dotyczące badania adekwatności produktowej³. Rekomendacje nakładają na zakłady ubezpieczeń na życie oferujące umowy z UFK określone obowiązki mające na celu określenie przed zawarciem umowy wymagań i potrzeb osoby poszukującej ochrony zamierzającej zawrzeć lub przystąpić do umowy ubezpieczenia na życie z UFK. Rekomendacja pokrywa się w części z przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, w szczególności w obszarze badania potrzeb klienta oraz dostosowania oferty produktowej do jego potrzeb, wiedzy, apetytu na ryzyko oraz możliwości finansowych.

4. Działania Polskiej Izby Ubezpieczeń i zakładów ubezpieczeń

W odpowiedzi na wskazane powyżej wątpliwości związane z produktami z UFK, zakłady ubezpieczeń oraz Polska Izba Ubezpieczeń podjęły szereg inicjatyw skierowanych do klientów zawierających i posiadających umowy ubezpieczenia na życie z UFK. Do tych inicjatyw zaliczyć można m.in. opracowanie Dobrych Praktyk UFK – przewidujących m.in. preferencyjne warunki rezygnacji z umowy dla osób w tzw. trudnej sytuacji życiowej, jak również wprowadzone zmiany w obsłudze klienta – skierowanych głównie na wprowadzenie mechanizmów potwierdzających zrozumienie przez ubezpieczających charakteru produktu.

W wyniku działań podjętych przez PIU, kwestia umów ubezpieczenia na życie z UFK została również dwuetapowo uregulowana w ramach porozumień zawartych przez wszystkie zakłady ubezpieczeń na życie posiadające w portfelu umowy z UFK (17 zakładów ubezpieczeń) z

² Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634).

³ https://www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Rekomendacje_adekw_prod_22-03-2016_46358.pdf

Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W wyniku rozmów rozpoczętych przez PIU i zakłady ubezpieczeń z UOKiK 17 zakładów ubezpieczeń na życie w 2015 i 2016 r. zawarło z UOKiK dobrowolne porozumienia (w formie decyzji zobowiązującej urzędu) dotyczące obniżenia opłat likwidacyjnych w istniejących umowach z UFK oraz wyeliminowania ich z nowych wzorców umownych.

W 2016 r. Polska Izba Ubezpieczeń podjęła kolejne rozmowy z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Komisją Nadzoru Finansowego mające na celu rozszerzenie różnych wariantów już zawartych ugód z UOKiK na pozostałą część aktywnego portfela ubezpieczeń z UFK zawierającego opłaty likwidacyjne. Propozycja na etapie prac została omówiona także z Ministerstwem Finansów, Rzecznikiem Finansowym oraz przedstawiona na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych Sejmu RP.

W efekcie powyższych działań, w grudniu 2016 r. wszystkie zakłady ubezpieczeń na życie, będące stroną dotychczasowych porozumień z UOKiK, oraz PIU, zawarły z Urzędem porozumienia rozszerzające wcześniejsze porozumienia na pozostałe umowy aktywne, zawarte przed 1 stycznia 2016 r., nieobjęte wcześniejszymi porozumieniami oraz umowy zamknięte dotyczące osób w podeszłym wieku - umowy ze składką regularną, zawarte po 1 stycznia 2008 r. przez klientów mających skończone 61 lat i rozwiązane po ukończeniu przez nich 65 lat. Powyższe porozumienia weszły w życie 1 stycznia 2017 r.

Izba pragnie ponadto zwrócić uwagę, że zawarte porozumienia nie zamykają drogi konsumentom do dochodzenia roszczeń na drodze cywilnoprawnej. Konsument, który rozwiązał umowę przed terminem, może dochodzić zwrotu opłaty likwidacyjnej przed sądem. Swoich praw konsument może też dochodzić, gdy w wyniku porozumienia podpisze aneks do umowy z ubezpieczycielem.

5. Planowane dalsze zmiany legislacyjne dotyczące umów ubezpieczenia z UFK – PRIIPs i IDD

Polska Izba Ubezpieczeń pragnie ponadto zwrócić uwagę, że w dniu 9 listopada 2017 r. uchwalona została ustawa o dystrybucji ubezpieczeń, implementująca do krajowego porządku prawnego przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 29 z 2.02.2016, s. 19) (dyrektywa IDD). Jednym z podstawowych celów dyrektywy IDD i ustawy o dystrybucji ubezpieczeń⁴ jest zwiększenie poziomu ochrony i bezpieczeństwa klientów zawierających umowy ubezpieczenia. Ustawa wprowadza szereg przepisów o charakterze prokonsumenckim, odnoszących się ogólnie do dystrybucji umów ubezpieczenia, jak też specyficznie do umów ubezpieczenia na życie o charakterze inwestycyjnym. Ustawa wprowadza m.in. obowiązek działania zakładów ubezpieczeń, agentów ubezpieczeniowych i brokerów ubezpieczeniowych, będących dystrybutorami ubezpieczeń, rzetelnie, uczciwie i profesjonalnie, zgodnie z najlepiej pojętym interesem klienta, obowiązek określenia przed zawarciem umowy wymagań i potrzeb poszukującego ochrony ubezpieczeniowej oraz przekazanie mu informacji o produkcie ubezpieczeniowym, z uwzględnieniem złożoności tego produktu i rodzaju klienta. Ponadto ustawa zobowiązuje dystrybutorów do informowania klientów o wysokości wskaźnika kosztów dystrybucji związanych z proponowaną umową ubezpieczenia o charakterze inwestycyjnym, co ma na celu zwiększenie transparentności

⁴ Ustawa o dystrybucji ubezpieczeń uchwalona przez Sejm RP na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2017 r. - obecnie na etapie prac legislacyjnych w Senacie (druk senacki nr 652).

sprzedaży takich produktów ubezpieczeniowych oraz zapobieganie zjawisku misselingu. Zgodnie z art. 28 dyrektywy IDD, państwa członkowskie obowiązane są ponadto zapewnić, aby dystrybutorzy ubezpieczeń podejmowali wszelkie stosowne kroki w celu identyfikowania konfliktów interesów między nimi, w tym między członkami ich kierownictwa i pracownikami lub jakąkolwiek osobą mającą bezpośrednie lub pośrednie powiązania z nimi z racji sprawowanej kontroli, a ich klientami, lub też między jednym klientem a drugim, które powstają w trakcie prowadzenia jakiejkolwiek działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń. W związku z powyższym w art. 15 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń wskazano, że agent ubezpieczeniowy, broker ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń wykonujący dystrybucję ubezpieczeń, o których mowa w grupie 3 działu I załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, posiada rozwiązania organizacyjne służące zapobieganiu konfliktom interesów, tak aby nie miały one negatywnego wpływu na interesy klientów. Jeżeli rozwiązania te są niewystarczające, z punktu widzenia klienta, dystrybutor przed zawarciem umowy ubezpieczenia ma obowiązek ujawnienia klientowi ogólnego charakteru lub źródła konfliktu interesów.

Izba zwraca również uwagę, że w art. 84 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń wprowadza się możliwość nakładania przez organ nadzoru na dystrybutora ubezpieczeń określonych sankcji, w razie naruszenia m.in. obowiązków w zakresie dystrybucji umów ubezpieczenia o charakterze inwestycyjnym. W przypadku stwierdzenia takiego naruszenia organ nadzoru będzie uprawniony m.in. do wydania publicznego oświadczenia wskazującego odpowiedzialnego dystrybutora oraz charakter naruszenia, nałożenia kary pieniężnej, zawieszenia w czynnościach członka zarządu odpowiedzialnego za dokonanie naruszenia, jak również wykreślenia z rejestru pośrednika ubezpieczeniowego dokonującego naruszenia prawa. Ten sam katalog sankcji będzie miał również zastosowanie w przypadku naruszenia przez dystrybutora określonych w ustawie przepisów o charakterze prokonsumenckim. W ocenie Izby przyjęte rozwiązania powinny zwiększyć ochronę osób poszukujących ochrony ubezpieczeniowej, jak również będących stroną umowy ubezpieczenia na życie z UFK.

Polska Izba Ubezpieczeń pragnie również zwrócić uwagę na regulacje zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 9.12.2015, s.1) (Rozporządzenie PRIIPs). Zgodnie ze wskazanym rozporządzeniem, na twórców produktów o charakterze inwestycyjnym, w tym umów ubezpieczenia na życie o takim charakterze, nałożony został obowiązek przekazywania informacji o produkcie w formie tzw. dokumentu zawierającego kluczowe informacje (KID), który obejmuje m.in. informacje o kosztach związanych z inwestycją w dany produkt, opis typu inwestora indywidualnego, do którego taki produkt jest adresowany, informacje o ryzyku i możliwych stratach inwestora, informację o czasie posiadania produktu i możliwości wcześniejszego wypłacenia pieniędzy, możliwościach złożenia skargi dotyczącej produktu. Rozporządzenie PRIIPs wprowadza również przepisy wymagające implementacji do krajowego porządku prawnego, co zostało dokonane w drodze nowelizacji ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej⁵. W ustawie wskazano Komisję Nadzoru Finansowego jako organ odpowiedzialny za nadzór, przestrzeganie i egzekwowanie przepisów Rozporządzenia PRIIPs oraz stosowanie sankcji -

⁵ Ustawa z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r, poz. 2102).

kar administracyjnych za nieprzestrzeganie przepisów rozporządzenia. Zgodnie ze wskazaną ustawą organ nadzoru będzie również upoważniony, do wprowadzenia, w drodze decyzji, zakazów lub ograniczeń o charakterze generalnym, o których mowa w art. 17 Rozporządzenia, dotyczących m.in. ograniczeń lub zakazów w zakresie wprowadzenia ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych do obrotu lub sprzedaży oraz praktyk zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji Przepisy ustawy nakładają ponadto na zakłady ubezpieczeń na życie obowiązek przekazania organowi nadzoru dokumentu KID przed wprowadzeniem go do obrotu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Polska Izba Ubezpieczeń pragnie wskazać, że składający petycję nie bierze pod uwagę szeregu działań podjętych przez ustawodawcę, jak również przez UOKiK, Komisję Nadzoru Finansowego i samą branżę ubezpieczeniową, które co do zasady rozwiązały już problemy związane z umowami ubezpieczenia na życie z UFK.

Polska Izba Ubezpieczeń zwraca się do Pana Przewodniczącego z prośbą o przyjęcie powyższych wyjaśnień. Jednocześnie potwierdzamy chęć dalszej współpracy z Komisją, w celu wypracowania stanowiska w odniesieniu do przedmiotowej petycji.

Z wyrazami szacunku,

Prezes Zarządu
Polskiej Izby Ubezpieczeń
J. Czajkowski
J. Czajkowski / Czajkowski